

BIOGRAFIE



HERGÉ - GEORGES REMI



Cofinanțat de
Uniunea Europeană



ÎNTR-O BULĂ

PERSONAJUL: HERGÉ, Georges Prosper Remi

DATA NAȘTERII/MORȚII: Etterbeek, 22 mai 1907/ Woluwe-Saint Lambert 3 martie 1983

ȚARA DE ORIGINE: BELGIA

PERIOADA: secolul 20

REZUMAT: Georges este un creator de benzi desenate. Încă de la o vârstă fragedă i-a plăcut să deseneze. Imediat după absolvire, începe să lucreze la un ziar inventând personajul fotoreporterului Tintin. La începutul secolului, desenează și scrie o mie de aventuri, devenind unul dintre cei mai cunoscuți creatori de benzi desenate din secolul trecut.

CUVINTE CHEIE: benzi desenate, război, culori, talent

GENUL: BIOGRAFIE

VARSTA: 9 - 10 ANI

AUTOR: Barbara Lachi

ÎNTR-O BULĂ

Sub un cer mohorât și ploios, familia Remi se muta pentru a mia oară. Abia aveau timp să pună deoparte ultima piesă de mobilier, sau ultima carte din bibliotecă, când totul era din nou în cutii pentru a se muta la o nouă adresă. Pentru micul Georges, toate acestea păreau inutile și triste. Poate că aceste mutări constante erau cele care îl făceau să fie neliniștit.

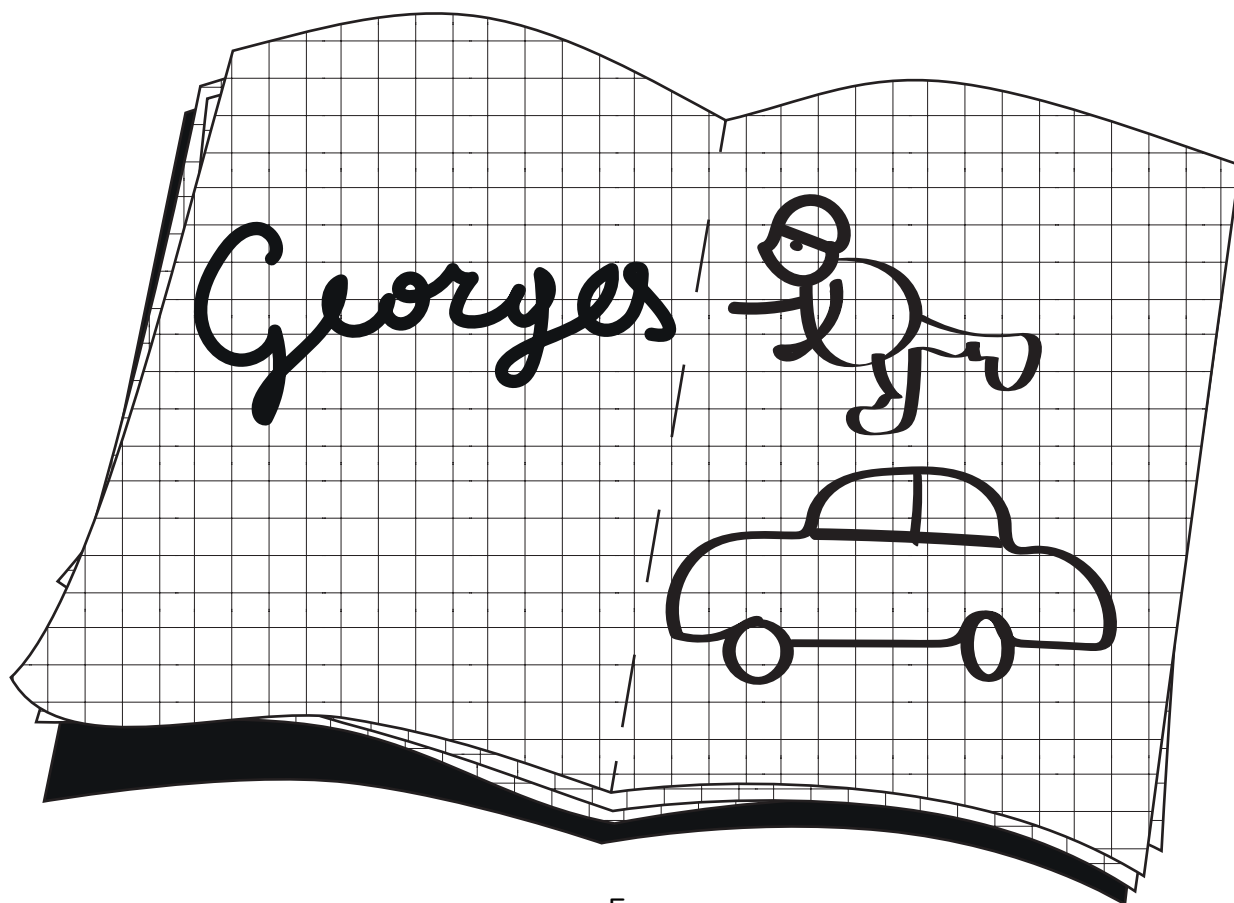
Așa că, ori de câte ori părinții lui îl duceau în vizită la vreo rudă, trebuiau să ia cu ei și hârtie și creioane. Numai așa Georges se liniștea și nu mai era nervos. Înarmat cu creioanele, începea să deseneze și tot griul din jurul lui dispărea. Desena pe tot ce găsea, în spatele unei cărți poștale un tren cu aburi, sau o mașinuță albastră, sau în ultimele pagini ascunse ale caietelor de școală, umplându-le cu mici povești cu soldați. Desenul era ca și cum ar fi respirat sau ascultat, îi veneau de la sine.



Ascuns în fundul clasei, desena. Mâna lui trasa linii moi, liniștitoare, familiare. Când învățătoarea a ridicat privirea pentru a se uita la capetele atente ale elevilor, a observat capul lui Georges întins pe catedră. „Remi! Domnule Remi, ce spuneam? Haideți, puteți să vă ridicați și să repetați?” a spus profesoara aproape strigând.

Cu o voce calmă, fără ezitare, Georges a răspuns: „În 1797, prin Tratatul de la Campoformido, Austria a confirmat cedarea Țărilor de Jos... Eu desenez cu mâna dreaptă și ascult cu mâna stângă!”

Poate din cauza acestei îndrăzneli, profesorul îi critica adesea desenele lui Georges: „Nu vei ajunge celebru cu astea!” Dar lui Georges nu-i păsa, el voia doar să deseneze.



Anii au trecut în cenușiu și plictiseală, iar Georges a continuat să deseneze. La vârsta de 13 ani, părinții săi l-au trimis la internatul Saint-Boniface din Bruxelles și l-au înscris, în ciuda reticenței sale, la cercetași. Marele Război, care a devastat întreaga Europă, se încheiase de curând. Georges a studiat, excelând la toate materiile, cu excepția... desenului. La această școală, nu putea să deseneze decât corpuri geometrice solide și umbrele lor, linii drepte cu rigla și pătratul și cercuri perfecte cu compasul. Fiecare trăsătură sau linie îl costa un efort incredibil, mâna lui voia să urmeze alte trasee, alte forme și contururi. „De ce să irosești hârtie și creioane pe lucruri atât de inutile”, a oftat Georges.

În timpul lunilor de tabără cu cercetașii, Georges, căruia toată lumea îi spunea „Vulpea curioasă”, a desenat cowboy și indieni. A umplut caiete întregi cu fețe acoperite cu pălării mari sau cu pălării cu pene. Georges a început să le semneze cu un nume inventat de el însuși: combinând inițiala numelui de familie și apoi pe cea a prenumelui său, a creat pseudonimul. „Her-gé! Sună bine și așa vreau să mă numesc de acum înainte!”.



După ce a terminat liceul, și-a căutat de lucru, făcând ocazional câteva desene pentru un mic cotidian numit „Vingtième Siècle”. Acei ani au fost ani dificili pentru toată lumea, ani întunecați. Deși Marele Război se terminase, ceva mai întunecat începea să se strecoare prin Europa ca un puroi, infectat și vâscos. Fascismul și nazismul se răspândeau. În sufletele multora se crease o prăpastie întunecată, care se umplea cu această otravă: regimuri totalitare, brutale, rasiste și violente, în numele cărora se comiteau crime fără precedent.



Între timp, la ziar, Hergé a fost rugat să deseneze aventurile unui tânăr reporter și ale câinelui său. Hergé a văzut cum începe să iasă pe hârtie fața rotundă a unui băiat cu o privire inteligentă și părul drept și vioi. Alături de el se afla câinele său credincios. „Îl voi numi Tintin! Și câinele Milou!”

Aventurile jurnalistului fotograf i-au încântat pe cititori săptămână de săptămână, iar ziarul și-a văzut vânzările triplate. La început, Hergé nu părea foarte mulțumit de el însuși, se simțea ca și cum ar fi mers la o petrecere într-un costum vechi și zdrențuit, dar în ciuda acestui fapt a continuat să deseneze. Cu toate acestea, mâna sa dreaptă, spre deosebire de mâna stângă care putea să asculte, a început nu numai să deseneze, ci și să facă salutul roman...



Uneori, oamenii iau decizii proaste, chiar și numai pentru a continua să deseneze... și asta i s-a întâmplat lui Hergé, Tintin sărind de la o aventură la alta, de la o carte la alta, alături de alte personaje care i-au populat poveștile, cum ar fi Quick și Flupke; Hergé a desenat și pentru ziare care colaborau cu regimurile dictatoriale.



Între timp, imitând benzile desenate americane, Hergé a început să scrie dialogurile în ceea ce se numea „bule”... mici spații albe rotunde sau pătrate care ieșeau direct din gura personajelor, ceea ce făcea ca dialogurile să fie mai rapide și mai directe.



De asemenea, a început să se documenteze, căutând inspirație pentru a scrie o nouă aventură pentru personajul său.

Cu toate acestea, dorea ceva diferit de ceea ce făcuse în poveștile anterioare, în care decorurile erau imaginare și bazate pe stereotipuri și preconcepții. El dorea să deseneze ceva care să fie real.

Într-o zi, în timp ce căuta informații și imagini despre China, unde dorea să își plaseze noua sa poveste, a făcut cunoștință cu un tânăr artist chinez pe nume Tchang. A fost o prietenie la prima vedere. Tchang și Hergé erau contemporani, amândoi aveau 27 de ani, împărtășeau multe lucruri, era ca și cum ar fi întâlnit un alt sine. Tchang l-a învățat arta caligrafiei chinezești cu yàn tay (piatra de cerneală) care transformă desenul în ceva mai vibrant, mai sincer. Tchang i-a povestit despre țara sa, l-a învățat despre cultura și filozofia acesteia și i-a arătat cum să observe natura.

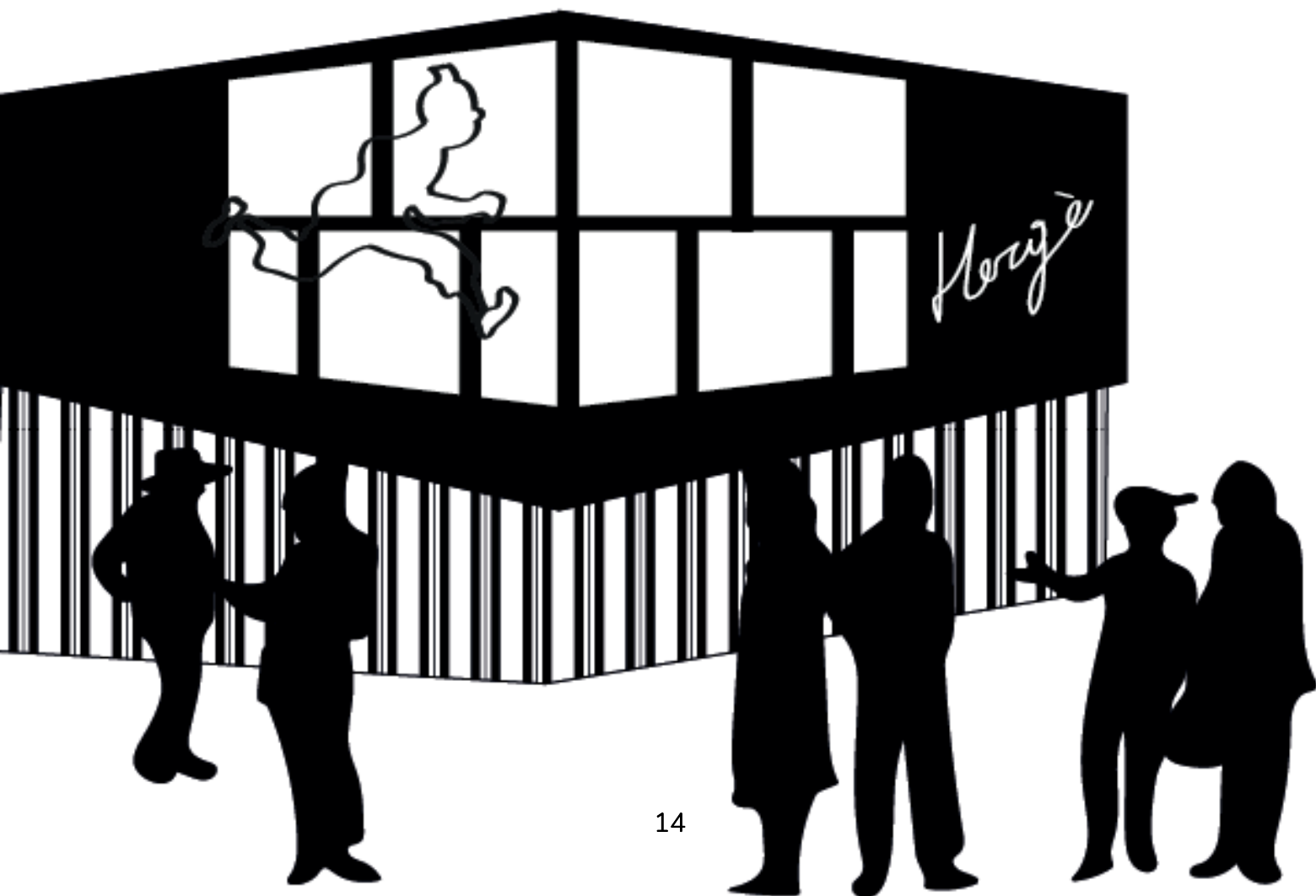
„Uită-te la acest copac, este ca tine: are un suflet, simte, respiră. Nu este doar o parte a peisajului”. Prietenia lor, a schimbat profund modul de a desena al lui Hergé, care a devenit mai atent, mai meticulos și mai puțin superficial.

Războiul a înflăcărat orașele și, poate pentru a scăpa de oroare, Hergé a inventat povești de evadare pentru Tintin și cititorii săi. Cărțile sale au căpătat culoare pe măsură ce conflictul mondial se apropia în cele din urmă de sfârșit. Cu toate acestea, în acele zile, Hergé și alți redactori și jurnaliști ai ziarului Le Soir, care se aflau de partea regimului, au fost arestați pentru colaborare. Hergé făcuse doar desene și nu și-a manifestat niciodată sprijinul prin articole, dar a fost arestat oricum pentru o scurtă perioadă de timp, iar cărțile sale au fost interzise spre a fi publicate.

După sfârșitul războiului, însă, datorită fostului combatant Raymond Leblanc, care îi îndrăgise întotdeauna poveștile, Hergé a revenit la povestiri și la publicarea în ziarul fondat de Leblanc, numit Ziarul Tintin. Hergé a inventat noi personaje care au continuat să îmbogățească aventurile lui Tintin, în care, poate, s-a recunoscut și s-a oglindit pe sine însuși. Dacă în copilărie desenele sale îl linișteau, la maturitate, acestea nu l-au pus întotdeauna la adăpost de spaima și fantome.



În anii care au urmat, a devenit din ce în ce mai faimos, iar poveștile sale au fost traduse și citite în toate limbile. A fost construit un muzeu dedicat vieții și talentului său. Talentul unui caricaturist, al unui povestitor și al unui om a cărui viață era în alb și negru, la fel ca primele sale desene. Când a murit, și-a luat cu el și personajul Tintin, pentru că, așa cum îi plăcea adesea să repete: Tintin sunt eu.







Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).